

Appellanterne har endvidere gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er en regelfastsættende retsakt, eftersom:

- a) Det følger af retspraksis, at alle almengyldige retsakter, der ikke er lovgivningsmæssige retsakter, er regelfastsættende retsakter.
- b) Den omstændighed, at den anfægtede afgørelse gennemfører udtrædelsesaftalen, som har forrang for retsakter vedtaget af EU-institutionerne, er uden betydning.
- c) Argumentet om, at udtrædelsesaftalen eksternt kan anses for at svare til det, en lovgivningsmæssig retsakt er internt, er fejlagtigt.
- d) Argumentet om, at den anfægtede afgørelse har meget stor demokratisk legitimation, er fejlagtigt.

(¹) Rådets afgørelse (EU) 2020/135 af 30.1.2020 (EUT 2020, L 29, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Stade (Tyskland) den 17. august 2021 — Sagsøger 1 m.fl. mod Bundesrepublik Deutschland

(Sag C-504/21)

(2021/C 490/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Stade

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Sagsøger 1, Sagsøger 2, Sagsøger 3, Sagsøger 4 og Sagsøger 5

Sagsøgt: Bundesrepublik Deutschland (forbundsmyndigheden for migration og flygtninge)

Præjudicielle spørgsmål

a. Adgang til retslig håndhævelse

1. Skal artikel 27 i forordning (EU) nr. 604/2013 (Dublin III-forordningen) (¹), eventuelt sammenholdt med artikel 47 og artikel 51, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret»), jf. dog bestemmelserne i Rådets direktiv 2003/86/EF (²) om ret til familiesammenføring, fortolkes således, at den anmodede medlemsstat er forpligtet til at give ansøgerne, deriblandt børn, som opholder sig i den anmodende medlemsstat og anmoder om en overførsel i henhold til Dublin III-forordningens artikel 8, 9 eller 10, eller deres familiemedlemmer i den anmodede medlemsstat som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 8, 9 eller 10 adgang til effektive retsmidler vedrørende afslaget på anmodningen om overtagelse ved en domstol i den anmodede medlemsstat?
2. Såfremt spørgsmål a.1. besvares benægtende:

Følger den under a.1. beskrevne ret til adgang til effektive retsmidler i mangel af en tilstrækkelig ordning i Dublin III-forordningen i så fald direkte af chartrets artikel 47, eventuelt sammenholdt med chartrets artikel 7, 9 og 33 (jf. Domstolens dom af 7.6.2016, C-63/15 (Mehrdad Ghezalbash), præmis 51-52 (³), juris; Domstolens dom af 26.7.2017, C-670/16 (Tsegezab Mengesteab), præmis 58 (⁴), juris)?
3. Såfremt spørgsmål a.1. eller a.2. besvares bekræftende:

Skal chartrets artikel 47, eventuelt sammenholdt med princippet om loyalt samarbejde (jf. Domstolens dom af 13.11.2018, C-47/17 og C-48/17 (⁵), juris), fortolkes således, at den anmodede medlemsstat er forpligtet til at informere den anmodende medlemsstat om en sag, som ansøgerne har anlagt til prøvelse af et afslag på anmodningen om overtagelse, og at den anmodende medlemsstat er forpligtet til ikke at træffe materiel afgørelse om ansøgerens asylansøgning, før proceduren vedrørende retsmidlet er afsluttet med negativt udfald?

4. Såfremt spørgsmål a.1. eller a.2. besvares bekræftende:

Skal chartrets artikel 47, eventuelt under hensyntagen til de værdier, der kommer til udtryk i femte betragtning til Dublin III-forordningen, i et tilfælde som det i sagen omhandlede fortolkes således, at bestemmelsen forpligter domstolene i den anmodede medlemsstat til at sikre retsbeskyttelsen i form af en hasteprocedure? Pålægges domstolene i den anmodede medlemsstat frister for afgørelsen vedrørende retsmidlet?

b. *Ansvarsovergang*

1. Bevirker Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, tredje afsnit, sammenholdt med artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1560/2003 som affattet ved forordning (EU) nr. 118/2014⁽⁶⁾ (gennemførelsesforordning) — principielt — en ansvarsovergang til den anmodende medlemsstat, som ikke længere kan anfægtes, når den anmodede medlemsstat inden for de fastsatte frister har givet et negativt svar både på den [anmodende] medlemsstats oprindelige forespørgsel og på anmodningen om fornyet behandling (jf. Domstolens dom af 13.11.2018, C-47/17 og C-48/17, præmis 80, juris)?

2. Såfremt spørgsmål b.1. besvares bekræftende:

Gælder dette også, hvis den anmodede medlemsstats afgørelser om negative svar er retsstridige?

3. Såfremt spørgsmål b.2. besvares benægtende:

Kan asylansøgeren i den anmodende medlemsstat over for den anmodede medlemsstat påberåbe sig en ansvarsovergang, der er retsstridig — idet ansvarskriterierne vedrørende familiens enhed ikke er overholdt (Dublin III-forordningens artikel 8-11, 16 og artikel 17, stk. 2)?

c. *Fornyet ansøgning*

1. Skal Dublin III-forordningens artikel 7, stk. 2, og artikel 20, stk. 1, fortolkes således, at de ikke udelukker en anvendelse af bestemmelserne i kapitel III og gennemførelse af en overtagelsesprocedure i henhold til Dublin III-forordningens kapitel VI, afsnit II i tilfælde, hvor ansøgerne allerede har indgivet en asylansøgning i den anmodende medlemsstat og denne oprindeligt er blevet afvist af den anmodende medlemsstat på grundlag af artikel 33, stk. 2, litra c), sammenholdt med artikel 38 i direktiv 2013/32/EU⁽⁷⁾, men der nu — f.eks. som følge af den faktiske gennemførelse af »Erklæring fra EU og Tyrkiet af 18. marts 2016« (jf. EN P-000604/2021, Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission af 1.6.2021) — gennemføres en lovlig procedure vedrørende en fornyet ansøgning?

2. Såfremt spørgsmål c.1. besvares benægtende:

Skal Dublin III-forordningens artikel 7, stk. 2, og artikel 20, stk. 1, i det under c.1. beskrevne tilfælde da fortolkes således, at de ikke udelukker en anvendelse af bestemmelserne i kapitel III og gennemførelse af en overtagelsesprocedure i henhold til Dublin III-forordningens kapitel VI, afsnit II, i tilfælde af ansvarskriterier vedrørende familiens enhed (Dublin III-forordningens artikel 8-11, 16)?

3. Kan Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 2, stadig anvendes, når ansøgerne allerede har indgivet en asylansøgning i den anmodende medlemsstat og denne oprindeligt er blevet afvist af den anmodende medlemsstat på grundlag af artikel 33, stk. 2, litra c), sammenholdt med artikel 38 i direktiv 2013/32/EU, men der nu — f.eks. som følge af den faktiske gennemførelse af »Erklæring fra EU og Tyrkiet af 18. marts 2016« (jf. EN P-000604/2021, Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission af 1.6.2021) — gennemføres en lovlig procedure vedrørende en fornyet ansøgning?

4. Såfremt spørgsmål c.3. besvares bekræftende:

Giver Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 2, asylansøgerne en subjektiv ret, som kan gøres gældende — i den anmodede stat? Findes der i så henseende EU-retlige krav til de nationale myndigheders udøvelse af skøn — f.eks. hensyn til familiens enhed, børns tarv — eller er dette spørgsmål alene undergivet national ret?

d. *Subjektive rettigheder for familiemedlemmet med ophold i den anmodede medlemsstat*

Har det familiemedlem, der allerede opholder sig i den anmodede medlemsstat, en ret til, at Dublin III-forordningens artikel 8 ff. og de dertil knyttede regler om overførsel (Dublin III-forordningens artikel 18, 29 ff.; eventuelt sammenholdt med 13., 14. og 15. betragtning til Dublin III-forordningen, sammenholdt med chartrets artikel 47) henholdsvis Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 2, overholdes, som kan gøres gældende inden for rammerne af et søgsmål?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31).
- (²) Rådets direktiv 2003/86/EF af 22.9.2003 om ret til familiesammenføring (EUT 2003, L 251, s. 12).
- (³) ECLI:EU:C:2016:409.
- (⁴) ECLI:EU:C:2017:587.
- (⁵) ECLI:EU:C:2018:900.
- (⁶) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 118/2014 af 30.1.2014 om ændring af forordning (EF) nr. 1560/2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT 2014, L 39, s. 1).
- (⁷) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26.6.2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60).

Appel iværksat den 20. august 2021 af XC til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 10. februar 2021 i sag T-488/18, XC mod Kommissionen

(Sag C-527/21 P)

(2021/C 490/19)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: XC (ved avvocato F. Rosi)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den Europæiske Unions Rets dom af 10. februar 2021 i sag T-488/18, XC mod Kommissionen, ophæves.
- De tre afgørelser, som blev anfægtet i første instans, annulleres; subsidiært hjemvises sagen til Retten.
- Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for skaden, som Domstolen fastsætter efter billighed; subsidiært hjemvises sagen til Retten.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser; subsidiært udsættes afgørelsen om sagsomkostningerne, idet sagen hjemvises til Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er opdelt i fire dele.

Første del vedrørende afvisningen af påstanden om annullation af reservelisten for almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/356/18 (den appellerede doms præmis 173-182)

Appellanten har i denne henseende gjort gældende, at kontradiktionsprincippet er blevet tilsidesat, at de principper, som er opstillet i retspraksis vedrørende annullation af reservelister for almindelige udvælgelsesprøver, er blevet tilsidesat og anvendt forkert, at artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er blevet tilsidesat med hensyn til effektiv retsbeskyttelse, at begrundelsespligten er blevet tilsidesat, at den appellerede dom savner logik, og at de faktiske omstændigheder er blevet urigtigt gengivet og forvansket.

Anden del vedrørende afvisningen af påstanden om annullation af Kommissionens afgørelse C(2018) 3969 af 19. juni 2018 om aktindsigt (den appellerede doms præmis 141-172)